

## Nr 129.

Av herr **Andersson, Karl Andreas**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om allmänna vägar på landet.

Genom proposition nr 100 har Kungl. Maj:t inför riksdagen framlagt förslag till lag om allmänna vägar på landet. Enligt detta förslag skulle skyldighet att ombesörja väghållningen åligga varje landstingsområde med undantag av dithörande stad, vilket således skall utgöra ett vägdistrikt. Frågan angående köpingars och vissa samhällens på landet deltagande i väghållningsbesväret har lösts på sådant sätt, att dylikt samhälle är skyldigt att för vägdistriktets räkning ombesörja hållningen av allmän väg inom samhället mot ersättning av vägdistriktet med ett belopp, vartill kostnaden för väghållningens utförande efter samfärdselns behov skäligen kan skattas.

Härav följer, att samhällen, som inom sitt område icke äga väg av allmän natur, icke heller kunna av vägdistriktet erhålla något bidrag till hållande av inom samhället erforderliga vägar. Denna ojämnhet uti förslaget kommer att på särskilt framträdande sätt drabba avskilt liggande fiskelägen och liknande samhällen, belägna, som de äro, på längre eller kortare avstånd från förbindelse med fastlandet. Dessa samhällen äro ofta av sådan beskaffenhet, att det över huvud taget inom deras områden icke kan anläggas några vägar i gängse mening, varken landsväg eller ödebygdsväg. De få oftast nöja sig med gångbanor och stigar av enklaste slag, vilkas anläggande och underhåll dock kräva i förhållande till samhällenas bärkraft betydande uppoffringar. För dessa samhällen skulle det enligt förslaget icke finnas någon möjlighet att av vägdistriktet erhålla något bidrag till anläggning eller underhåll av vägar inom samhället. Då vidare ifrågavarande samhällen i praktiken icke hava något avsevärt gagn av den allmänna väghållningen, framstår det såsom en obillighet, att de likväl skola erlagga vägskatt. Så länge staten icke övertagit väghållningen

och man således icke antagit principen om att det är en allas angelägenhet att deltaga i densamma, synes det vara överensstämmande med rättvisa och billighet, att ifrågavarande samhällen beredas lättnader i vägtungan. För att nå detta mål, torde olika vägar kunna anlitas. Radikalast och lättast att genomföra torde vara att låta dylika samhällen bilda egna vägdistrikt. Ett sådant tillvägagångssätt skulle på grund av dessa samhällens ekonomiska struktur icke hava något avsevärt inflytande på vägdistriktens ekonomi, och flertalet av dessa distrikt skulle förbliva alldeles oberörda därav, alldenstund de sakna samhällen av förevarande beskaffenhet. Ett eventuellt bildande av nu ifrågasatta små vägdistrikt torde lämpligen bliva beroende av beslut av länsstyrelsen efter undersökning i varje särskilt fall.

Den åsyftade lindringen i vägbesvärets fullgörande skulle också kunna åvägabringas på det sättet, att vägstyrelsen till samhällena i fråga återlämnade skälig del av den av samhället erlagda vägskatten, vilken del skulle användas till väghållning inom samhället.

Det torde också vara möjligt att utfinna andra former för tillmötesgående av det här uppställda kravet på lindring i vägtungan.

På grund av det anförda hemställer jag,

att riksdagen, om ifrågavarande lagförslag antages, måtte besluta sådan ändring i detsamma, att avskilt liggande fiskelägen och liknande samhällen på något av här ovan angivna sätt eller annorledes må erhålla skälig lindring i vägskatten.

Stockholm den 24 mars 1922.

*K. A. Andersson.*

I motionen instämma

*G. W. Hansson.*

*J. G. Carlsson.*

*Isak Svensson.*

---